

Komisja
Europejska

ZROZUMIEĆ
POLITYKĘ
UNII EUROPEJSKIEJ

**Pomoc
ofiaram klęsk
żywiolowych
i konfliktów oraz
ochrona osób
znajdujących się
w niebezpie-
czeństwie**

Pomoc humanitarna i ochrona ludności

Europejska pomoc humanitarna przynosi prawdziwą ulgę ofiarom katastrof i konfliktów na całym świecie.

ZROZUMIEĆ POLITYKĘ UNII EUROPEJSKIEJ

Ta publikacja jest częścią serii wydawniczej poświęconej działaniom, jakie podejmuje Unia w różnych obszarach, powodów ich podejmowania i osiąganym wynikom.

Publikacje z tej serii można znaleźć na stronie:

http://europa.eu/pol/index_en.htm
<http://europa.eu/!ud99qu>

SPIS TREŚCI

Dlaczego pomoc humanitarna UE i ochrona ludności są potrzebne Ratowanie życia i zapobieganie cierpieniu	3
Podejście UE Reagowanie na potrzeby	7
Konkretne działania UE Wypełnianie zobowiązań	10
Przyszłe perspektywy Sprostanie potrzebom	15
Więcej informacji	16

Jak działa Unia Europejska
Dziesięć priorytetów dla Europy
Założyciele Unii Europejskiej

Jednolity rynek cyfrowy
Badania i innowacje
Bankowość i finanse
Bezpieczeństwo żywności
Budżet
Cła
Działania w dziedzinie klimatu
Energia
Gospodarka morską i rybołówstwo
Granice i bezpieczeństwo
Handel
Konkurencyjność
Konsumenci
Kształcenie, szkolenie, młodzież i sport
Kultura i sektor audiowizualny
Migracja i azyl
Opodatkowanie
Polityka regionalna
Pomoc humanitarna i ochrona ludności ✘
Rolnictwo
Rozszerzenie
Rynek wewnętrzny
Sprawiedliwość, prawa podstawowe i równość
Sprawy zagraniczne i polityka bezpieczeństwa
Środowisko
Transport
Unia gospodarcza i walutowa oraz euro
Współpraca międzynarodowa i rozwój
Zatrudnienie i sprawy społeczne
Zdrowie publiczne

Zrozumieć politykę Unii Europejskiej – Pomoc humanitarna i ochrona ludności

Komisja Europejska
Dyrekcja Generalna ds. Komunikacji Społecznej
Dział Informacji dla Obywateli
1049 Bruksela
BELGIA

Czy ta publikacja okazała się przydatna? Z góry dziękujemy za informacje: comm-publi-feedback@ec.europa.eu

Tekst zaktualizowano w październiku 2015 r.

Zdjęcie na okładce i na str. 2: © Jupiterimages
16 str. — 21 × 29,7 cm

PDF ISBN 978-92-79-52438-7
doi:10.2775/38137
NA-01-15-819-PL-N

Print ISBN 978-92-79-52413-4
doi:10.2775/948298
NA-01-15-819-PL-C

Luksemburg: Urząd Publikacji Unii Europejskiej, 2015

© Unia Europejska, 2015

Zezwala się na powielanie niniejszej publikacji.
Wykorzystywanie lub powielanie pojedynczych zdjęć wymaga bezpośredniej zgody posiadaczy praw autorskich.

Dlaczego pomoc humanitarna UE i ochrona ludności są potrzebne

Ratowanie życia i zapobieganie cierpieniu

Zdjęcia z terenów dotkniętych konfliktami i katastrofami przewijające się na ekranach naszych telewizorów i w gazetach odzwierciedlają fakt, iż nasz świat staje się coraz bardziej złożony i niebezpieczny. Klęski żywiołowe i konflikty przybierają coraz większą skalę, rosną więc potrzeby humanitarne. UE reaguje na te wyzwania, niosąc pomoc ofiarom klęsk żywiołowych i konfliktów na całym świecie. Zajmuje się tym Dyrekcja Generalna Komisji Europejskiej ds. Pomocy Humanitarnej i Ochrony Ludności (ECHO). Stawia ona sobie za cel łagodzenie cierpienia, zapewnienie ofiarom godnych warunków i ratowanie ludzkiego życia. Jest to jeden z najbardziej namacalnych wyrazów solidarności, która jest podstawową wartością UE.

W ostatnich latach odnotowujemy coraz więcej sytuacji kryzysowych. W 2015 r. organizacje zajmujące się pomocą humanitarną musiały zmierzyć się z czterema sytuacjami wyjątkowymi 3. stopnia ogłoszonymi przez Organizację Narodów Zjednoczonych. Jest to najwyższy poziom zagrożenia w skali ONZ. UE niesie pomoc na wszystkich obszarach dotkniętych tymi kryzysami: w Syrii, Sudanie Południowym, w Jemenie i Iraku. Działa także w innych miejscach, w których ludzie potrzebują pomocy, np. w Afganistanie, w regionie Sahelu i w całej Afryce, Ameryce Środkowej i Południowej oraz w Azji Południowo-Wschodniej. Unia prowadzi także operacje pomocowe na terenach dotkniętych „zapomnianymi kryzysami”, którym społeczność międzynarodowa poświęca niewielką uwagę, a z innych źródeł trafia tam niewiele środków.

Pomoc najsłabszym jest moralnym obowiązkiem społeczności międzynarodowej. UE od dawna angażuje się w udzielanie pomocy potrzebującym. Pomoc finansowana przez Unię trafia bezpośrednio do osób znajdujących się w sytuacji zagrożenia, bez względu na ich narodowość, religię, płeć czy pochodzenie etniczne.

Działania UE wykraczają poza bezpośrednie skutki klęsk żywiołowych. Znaczenie lepiej jest zainwestować w zapobieganie ryzyku i gotowość, zanim nastąpi klęska żywiołowa, niż ponosić wydatki na pomoc, wyjście z kryzysu i odbudowę. W ten sposób UE zapewnia pełny cykl działań związanych z katastrofą: zapobieganie, gotowość, reakcję i odbudowę.

Unia łączy więc reakcję na kryzys z szeroką gamą działań w celu:

- ograniczenia ryzyka klęsk żywiołowych, np. stosując strategie łagodzące skutki zmiany klimatu;
- poprawy gotowości na wypadek klęsk żywiołowych, np. tworząc systemy wczesnego ostrzegania;
- zapewnienia sprawnego przejścia do kolejnego etapu po zakończeniu operacji pomocy w sytuacji wyjątkowej, łącząc je ze strategiami pomocy rozwojowej;
- wzmocnienia ogólnej odporności ludności, np. inwestując w środki, które pomogą przygotować się na ewentualne kolejne klęski żywiołowe na danym obszarze.

UE finansuje pomoc humanitarną w Indiach od 1996 r.

Unijny mechanizm ochrony ludności pomaga uczestniczącym w nim krajom w zapobieganiu katastrofom, przygotowaniu się na sytuacje wyjątkowe i w łączeniu zasobów, które można w takich przypadkach udostępnić na potrzeby skoordynowanej i szybkiej reakcji w krajach dotkniętych klęską żywiołową. Pomoc humanitarna UE skierowana jest do państw trzecich, natomiast mechanizm ochrony ludności może być wykorzystywany zarówno w sytuacjach wyjątkowych w UE, jak i poza nią. Mechanizm ten wzmacnia współpracę, reakcję i koordynację w Europie. Jest także wyrazem europejskiej solidarności.

Zmieniamy razem świat

Wraz ze swoimi państwami członkowskimi Unia Europejska jest **największym na świecie darczyńcą pomocy humanitarnej**. Co roku takie wsparcie z budżetu UE trafia do **ponad 120 mln ludzi** na całym świecie. Pomoc o wartości ponad 1 mld euro rocznie służy zaspokojeniu potrzeb ludzi w sytuacjach kryzysowych. Z tych funduszy sfinansowano schronienia i czystą wodę pitną dla ofiar katastrofalnego w skutkach **trzęsienia ziemi w Nepalu** w 2015 r.; zimową odzież i koce na Ukrainie ogarniętej kryzysem; żywność i lekarstwa w Syrii i w sąsiadujących z nią państwach oraz natychmiastową opiekę zdrowotną i leczenie w regionach dotkniętych ebolą. Oprócz udzielania pomocy humanitarnej unijny mechanizm ochrony ludności został wykorzystany także do wysłania specjalnie wyposażonych zespołów, które

niosły pomoc podczas wielu z tych kryzysów. Na przykład podczas tragicznych powodzi w Bośni i Hercegowinie oraz w Serbii w 2014 r. wysłano w ramach mechanizmu wyposażonych w sprzęt ekspertów, którzy dotarli do regionów dotkniętych klęską i nieśli pomoc ofiarom. W trakcie epidemii eboli mechanizm UE umożliwił szybkie i skoordynowane wyekspediowanie sprzętu i ekspertów z państw członkowskich UE oraz przeprowadzenie ewakuacji medycznej międzynarodowych pracowników medycznych z państw dotkniętych epidemią. Po trzęsieniu ziemi w Nepalu w ramach mechanizmu wysłano ekspertów od poszukiwań i ratownictwa, ratowników i artykuły pierwszej potrzeby.

Zjednoczeni i solidarni

Badanie Eurobarometru z 2015 r. pokazało, że poparcie społeczne dla pracy humanitarnej UE i wspólnego podejścia do ochrony ludności jest coraz większe i nadal rośnie. Dziewięciu na dziesięciu obywateli uważa, że UE powinna nadal finansować pomoc humanitarną, a ośmiu na dziesięciu powiedziało, że wspólne podejście do ochrony ludności jest skuteczniejsze niż działania poszczególnych państw.

Burundyjska rodzina zmuszona do opuszczenia swojego domu mogła do niego wrócić dzięki pomocy UE.

UE i państwa członkowskie dzielą się odpowiedzialnością za pomoc humanitarną. Pomoc finansowana przez UE jest udzielana we współpracy z międzynarodowymi i lokalnymi organizacjami humanitarnymi. W dziedzinie ochrony ludności UE jest odpowiedzialna za wspieranie, koordynowanie i uzupełnianie działań państw członkowskich. Dzięki roli koordynatora UE postawiła sobie wysoko poprzeczkę, łącząc europejskie zasoby i wiedzę.

Aby zarządzać długoterminowymi skutkami klęsk żywiołowych oraz usprawnić profilaktykę i gotowość, pomoc humanitarna i reagowanie kryzysowe muszą iść w parze z działaniami w innych obszarach, w tym ze współpracą na rzecz rozwoju i z ochroną środowiska. Dlatego tak ważna jest koordynacja na szczeblu UE.

Dlaczego musimy zwiększyć odporność najuboższych

Co roku miliony ludzi dotkniętych jest skutkami susz, powodzi, osuwisk, cyklonów, trzęsień ziemi, tsunami, pożarów i innych katastrof. Około 97 proc. zgonów w wyniku klęsk żywiołowych ma miejsce w krajach rozwijających się. Mieszkańcy tych państw tracą też w największym stopniu środki do życia. Dlatego tak istotne jest zwiększenie odporności najuboższych mieszkańców krajów rozwijających się, aby mogli lepiej przeciwstawić się katastrofom i radzić sobie z ich skutkami.

Na czym polega pomoc UE?

Inicjatywy Komisji w zakresie budowania odporności, realizowane na obszarach dotkniętych suszą w Sahelu

i w Rogu Afryki, mają obiecujące rezultaty. Projekty te (o nazwach AGIR i SHARE) dążą do przełamania zakłętego kręgu suszy, głodu i ubóstwa, zwiększając koordynację między pomocą humanitarną i rozwojową. Inicjatywa SHARE prowadzona w Rogu Afryki, w ramach której zebrano już 350 mln euro od 2012 r., prawdopodobnie będzie kontynuowana w postaci projektów pod egidą 11. Europejskiego Funduszu Rozwoju (EFR). Celem projektu AGIR jest budowanie odporności w Sahelu ze środków 11. EFR w kwocie 1,5 mld euro w latach 2014–2020.

Postawienie na odporność pozwoli uratować więcej ludzi, jest to także podejście bardziej efektywne kosztowo i przyczyniające się do ograniczenia ubóstwa. Taka polityka Komisji zwiększa zatem skuteczność pomocy i wspiera zrównoważony rozwój.

Wspólna odpowiedź na rosnące zagrożenia

Co roku wzrasta skala i częstotliwość kryzysów humanitarnych na świecie. U źródeł tego problemu leży kumulacja takich czynników jak zmiana klimatu, wzrost liczby ludności, urbanizacja, działalność przemysłu i degradacja środowiska.

Łagodzenie skutków katastrof związanych z klimatem: przypadek Vanuatu

Region Pacyfiku jest jednym z obszarów najbardziej na świecie narażonych na klęski żywiołowe. Występują one tam szczególnie często, mają wyjątkowe natężenie i zasięg. Region ten jest nękany przez cyklony, trzęsienia ziemi, tsunami, powodzie, osuwiska, pożary lasów i wybuchy wulkanów, a także epidemie.

W położonym na Pacyfiku archipelagu Vanuatu, który jest jednym z najmniej rozwiniętych krajów świata, zmiana klimatu dodatkowo zwiększyła zagrożenie klęskami żywiołowymi. W marcu 2015 r., gdy cyklon Pam uderzył w Vanuatu, Komisja Europejska była jednym z pierwszych międzynarodowych darczyńców, który zadeklarował wsparcie, przeznaczając wstępnie 1 mln euro na natychmiastową pomoc dla najbardziej narażonych rodzin. Niezwłocznie wysłano także ekspertów, którzy pomogli w ustaleniu potrzeb.

UE pomaga lokalnym społecznościom radzić sobie ze skutkami katastrof i zwiększyć gotowość na takie zdarzenia, na przykład za sprawą oceny zagrożeń, planowania awaryjnego i budowy schronów na wypadek cyklonów. W latach 2007–2012 UE przeznaczyła 4,3 mln euro na pomoc w rozwoju gotowości na wypadek klęsk żywiołowych oraz 2,3 mln euro na wsparcie dla społeczności dotkniętych skutkami katastrof na zachodnim Pacyfiku. Obecnie w regionie Pacyfiku trwa program gotowości na wypadek klęsk żywiołowych, którego budżet wynosi 3 mln euro.

© Unia Europejska

W Vanuatu dzieci pomagają zbudować model niebezpiecznego wulkanu Mount Gharat.

Podejście UE

Reagowanie na potrzeby

UE niesie pomoc dostosowaną do potrzeb osób dotkniętych kryzysem, docierając do tych, którzy najbardziej tego potrzebują, niezależnie od narodowości, religii, płci, pochodzenia etnicznego czy poglądów politycznych.

Pomoc UE jest starannie dopasowana do charakterystyki danego kryzysu, przy uwzględnieniu takich czynników jak płeć i wiek ofiar. Przed podjęciem decyzji w sprawie finansowania Unia ustala, jakie są potrzeby.

Koncentruje się przy tym na sytuacjach kryzysowych, które nie cieszą się już zainteresowaniem międzynarodowych mediów ani uwagą darczyńców, podczas gdy ludność na danym obszarze ma nadal duże potrzeby. W przypadku takich „zapomnianych kryzysów” UE ocenia bieżące potrzeby na miejscu, aby udzielić odpowiedniej pomocy.

Pomoc we właściwym miejscu i we właściwym momencie

Pomoc humanitarna i ochrona ludności często realizowane są w ekstremalnych okolicznościach: pomoc musi dotrzeć do ofiar jak najszybciej i zaspokoić konkretne potrzeby, podczas gdy ograniczenia związane z logistyką i bezpieczeństwem często utrudniają dostęp do terenu katastrofy.

Poza pracownikami w siedzibie głównej w Brukseli Unia dysponuje także siecią wyspecjalizowanych biur terenowych ds. pomocy humanitarnej w niemal 50 krajach świata. W sytuacjach kryzysowych eksperci ds. pomocy humanitarnej w terenie zapewniają wsparcie techniczne operacji finansowanych przez UE, monitorują działania i pomagają na miejscu w koordynacji darczyńców. Współtworzą także strategie działania i politykę Unii w dziedzinie pomocy humanitarnej.

UE przekazuje środki około **210 partnerskim organizacjom humanitarnym**, w tym wyspecjalizowanym agencjom Organizacji Narodów Zjednoczonych (ONZ), organizacjom pozarządowym (NGO), instytucjom i organizacjom państw UE takim jak Międzynarodowy Komitet Czerwonego Krzyża i Międzynarodowa Federacja Stowarzyszeń Czerwonego Krzyża i Czerwonego Półksiężyca. Unia finansuje te organizacje na podstawie składanych przez nie propozycji dotyczących sposobu zaspokojenia potrzeb ofiar katastrof. UE zapewnia koordynację przekazywanych przez nią środków z funduszami udostępnianymi bezpośrednio przez państwa członkowskie i inne organizacje humanitarne.

Unia rozpoczęła inicjatywę „Wolontariusze pomocy UE”, w ramach której Europejczycy mogą wspierać projekty humanitarne w krajach, w których pomoc jest najbardziej potrzebna, i brać udział w takich projektach (więcej informacji w rozdziale „Przyszłe perspektywy”).

Wspólnota podstawowych wartości

UE wyznaje fundamentalne wartości humanitarne. Tego samego Unia wymaga od wszystkich partnerów, którym przekazuje środki.

- **Humanitaryzm:** należy reagować wszędzie tam, gdzie cierpią ludzie.
- **Neutralność:** pomoc nie może faworyzować żadnych grup ludności.
- **Bezstronność:** pomocy należy udzielać wyłącznie według potrzeb, bez żadnej dyskryminacji.
- **Niezależność:** wyłącznym celem pomocy humanitarnej jest łagodzenie ludzkiego cierpienia. Nie może ona służyć żadnym innym celom.

W terenie

Pomoc humanitarna finansowana przez UE przybiera różne formy w zależności od okoliczności i specyfiki danej sytuacji kryzysowej.

Wsparcie żywnościowe może polegać na dostarczaniu racji żywnościowych osobom wysiedlonym, w tym specjalnych produktów odżywczych dla dzieci cierpiących na poważne niedożywienie na obszarach dotkniętych suszą, bądź np. na przekazywaniu rolnikom nasion i nawozów. Jeżeli nie ma dostatecznej ilości żywności w sklepach i na rynkach, UE pomaga najbardziej potrzebującym w zdobyciu dostępu do niezbędnych produktów, zaopatrując ich w **gotówkę lub talony**. Takie rozwiązanie jest często efektywniejsze i skuteczniejsze niż transportowanie worków ryżu przez pół świata. Pozwala także zachować godność adresatów pomocy i sprzyja rozwojowi lokalnych rynków, co służy z kolei miejscowemu rolnictwu i lokalnym systemom zaopatrzenia w żywność.

Pomoc medyczna obejmuje kampanie szczepień w celu zapobiegania epidemiom, leczenie urazów i zakładanie

przychodni zdrowia. Do innych rodzajów pomocy należy dostarczanie leków i wyposażenia szpitalnego, szkolenie personelu i dostęp do podstawowej opieki zdrowotnej. W pierwszej kolejności pomoc udzielana jest najbardziej potrzebującym, np. kobietom w ciąży i dzieciom.

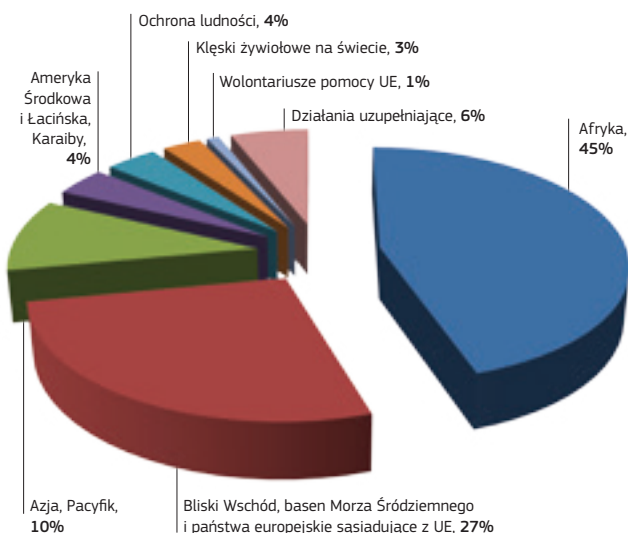
Dostęp do czystej wody i instalacji sanitarnych jest priorytetem na obszarach objętych katastrofą, tak aby zagwarantować warunki higieny i odpowiednią infrastrukturę sanitarną oraz zapobiegać szerzeniu się chorób. Pomoc może także polegać na wykonywaniu odwiertów, budowie studni, latryn, wodociągów i oczyszczalni ścieków oraz na edukacji w zakresie higieny.

Dach nad głową jest niezbędny do przeżycia. Zapewnienie schronienia jest podstawową formą zabezpieczenia dla ludzi, których domy zostały zniszczone w wyniku klęski żywiołowej. Ofiarom katastrof przekazuje się namioty, płachty z tworzyw sztucznych lub innego rodzaju schronienia. Pomoc w sytuacjach wyjątkowych może także polegać na naprawie infrastruktury, rozminowywaniu, wsparciu psychospołecznym lub działaniach edukacyjnych.

Wiele operacji obejmuje także przygotowanie lokalnych mieszkańców do radzenia sobie ze skutkami katastrof oraz do ograniczania skutków ewentualnych przyszłych zdarzeń tego rodzaju dla miejscowej społeczności.

Dostęp drogą lądową lub wodną do wielu miejsc objętych kryzysem może być utrudniony bądź wręcz niemożliwy ze względu na brak odpowiednich dróg, portów lub innej infrastruktury. UE finansuje zatem humanitarne służby powietrzne, które często zapewniają jedyną możliwość dotarcia do odległych rejonów i do osób w potrzebie. Jest to koło ratunkowe dla milionów ofiar kryzysów humanitarnych, tam gdzie ratowanie życia zależy od szybkiego i bezpiecznego dostępu.

FINANSOWANIE POMOCY HUMANITARNEJ I OCHRONY LUDNOŚCI PRZEZ UE W 2014 R.

Źródło: Unia Europejska, 2015.

Zwiększanie gotowości na wypadek klęsk żywiołowych na całym świecie – program Dipecho

W sytuacji gdy nie ma możliwości przewidzenia niebezpieczeństwa ani zapobiegnięcia katastrofie, poprawa gotowości mieszkańców często może ograniczyć tragiczne skutki takich zdarzeń. Taki właśnie cel postawiono przed Dipecho – unijnym programem gotowości na wypadek klęsk żywiołowych.

Projekt ten obejmuje szkolenia, budowanie zdolności, podnoszenie świadomości oraz tworzenie i udoskonalanie lokalnych systemów wczesnego ostrzegania i planowania awaryjnego. Są to proste środki przygotowawcze, które często mogą wdrożyć sami mieszkańcy. W większości przypadków biorą oni aktywny udział w działaniach objętych tym projektem.

Prowadzą go agencje pomocowe z siedzibą w Europie i agendy ONZ we współpracy z lokalnymi organizacjami pozarządowymi i władzami. Projekt Dipecho obejmuje osiem regionów narażonych na klęski żywiołowe: Karaiby, Amerykę Środkową, Amerykę Południową, Azję Środkową, Azję Południowo-Wschodnią, Afrykę Południowo-Wschodnią, południowo-zachodni obszar Oceanu Indyjskiego i region Pacyfiku.

Rozwiązywanie sytuacji kryzysowych wspólnymi siłami w skali globalnej

Unijny mechanizm ochrony ludności obejmuje pełny cykl działań związanych z katastrofą: od zapobiegania i gotowości do reakcji. Do mechanizmu należą obecnie 33 państwa, mianowicie wszystkie 28 państw członkowskich UE oraz była jugosłowiańska republika Macedonii, Islandia, Czarnogóra, Norwegia i Serbia. Niedługo dołączy do nich Turcja, która jest obecnie w trakcie ratyfikacji niedawno podpisanej umowy o przystąpieniu do mechanizmu.

Jeżeli skala zdarzenia przekracza możliwości reagowania w danym kraju, **każde państwo w UE lub spoza niej może ubiegać się o pomoc**. Centrum Koordynacji Reagowania Kryzysowego – ośrodek unijnego mechanizmu ochrony ludności – przekazuje prośbę o pomoc wszystkim państwom uczestniczącym w mechanizmie. Jest on uruchamiany w sytuacji takich klęsk żywiołowych jak powódzie, pożary lasów, trzęsienia ziemi, huragany i tsunami, a także aktów terrorystycznych, awarii technicznych lub radiologicznych oraz katastrof ekologicznych, takich jak zanieczyszczenie morza. Łącząc zasoby ochrony ludności państw uczestniczących, mechanizm zapewnia lepszą ochronę mieszkańców, środowiska i dóbr materialnych.

Państwa biorące udział w mechanizmie zapewniają wiedzę ekspercką i pomoc materialną. Może ona polegać na wystaniu zespołów poszukiwawczych i ratowniczych lub na budowie szpitali polowych, przekazaniu artykułów pierwszej potrzeby i specjalistycznego sprzętu do usuwania skażenia chemicznego lub biologicznego, a także samolotów gaśniczych i zespołów strażackich. UE może także partycypować w kosztach transportu pomocy i wysłać własne zespoły na miejsce katastrofy. Centrum Koordynacji Reagowania Kryzysowego działa całodobowo.

Unijny mechanizm ochrony ludności wzmacnia także gotowość na wypadek klęsk żywiołowych w uczestniczących w nim państwach, prowadząc w nich szkolenia i ćwiczenia oraz organizując międzynarodową wymianę ekspertów. Inicjatywy te zapewniają możliwość zdobycia dodatkowej wiedzy personelowi, który zajmuje się ochroną ludności w uczestniczących krajach. Przyczyniają się one do przyspieszenia i lepszej koordynacji pomocy w zakresie ochrony ludności oraz ułatwiają przekazywanie wiedzy i tworzenie sieci współpracy. Mechanizm finansuje także projekty w zakresie zapobiegania i gotowości. Mogą one polegać na zachęcaniu do prowadzenia badań w tematyce związanej z katastrofami, udoskonalaniu narzędzi wczesnego ostrzegania oraz na wspieraniu kampanii uświadamiających skierowanych do ogółu społeczeństwa.

W ciągu ostatnich kilku lat znacząco wzmocniono przepisy dotyczące ochrony ludności. Wprowadzono do nich takie istotne i innowacyjne rozwiązania jak europejska zdolność reagowania kryzysowego. Pomaga ona w skoordynowanym i szybszym reagowaniu na katastrofy zarówno w Europie, jak i poza jej granicami, z wykorzystaniem zasobów państw uczestniczących w europejskim mechanizmie ochrony ludności, który pozostaje w gotowości do szybkiego podjęcia działań w przypadku katastrof.

Przygotowania w formie symulacji

W Grecji w 2014 r. odbyły się unijne ćwiczenia symulacyjne Prometheus. Miały one na celu przetestowanie zdolności państw członkowskich do współpracy i reagowania w ramach unijnego mechanizmu ochrony ludności. Oprócz Centrum Koordynacji Reagowania Kryzysowego w ćwiczeniach brały udział zespoły z Grecji, Chorwacji, Włoch i Cypru. Testowano także proces decyzyjny i rolę Centrum.

Symulacja zakładała podwójną katastrofę: ogromne pożary lasów w pobliżu obszarów zamieszkałych, a następnie przeniesienie pożaru na strefę przemysłową, w której dochodzi do eksplozji. Jednocześnie gaszono pożary i prowadzono operację ratowniczą oraz ewakuowano ludność.

W przeszłości odbyła się m.in. symulacja pożaru lasu wywołanego przez iskry spod hamulców pociągu oraz symulacja powodzi w wiosce zalanej przez wodę z uszkodzonego zbiornika retencyjnego. Tego rodzaju ćwiczenia organizowane są corocznie przy wsparciu finansowym UE.

Konkretne działania UE

Wypełnianie zobowiązań

Co roku instytucje UE przekazują ponad **1 mld euro** w postaci pomocy doraźnej dla najbardziej potrzebujących ludzi na świecie. Przy uwzględnieniu środków przekazywanych przez poszczególne kraje UE **Unia jest najważniejszym darczyńcą pomocy humanitarnej na świecie.**

Ponadto unijny mechanizm ochrony ludności zapewnia pomoc rządową bezpośrednio po wystąpieniu katastrofy. Może ona przybrać formę pomocy rzeczowej, wysłania zespołów ze specjalistycznym sprzętem lub ekspertów ds. oceny i koordynacji. Od czasu utworzenia europejskiego mechanizmu ochrony ludności w 2001 r. posłużył on do monitorowania ponad 300 klęsk żywiołowych i otrzymał ponad 180 wniosków o udzielenie pomocy. W latach 2010–2015 został on uruchomiony w niemal 90 nagłych sytuacjach na podstawie wniosków o udzielenie pomocy w ramach UE i poza nią. Interweniował on podczas niektórych z najważniejszych klęsk żywiołowych w ostatnich latach, w tym w 2014 r. w czasie powodzi w Serbii i w Bośni i Hercegowinie, epidemii wirusa ebola w Afryce Zachodniej i na objętej konfliktem Ukrainie oraz po trzęsieniu ziemi w Nepalu w 2015 roku.

Osiągnięć tych nie można mierzyć wyłącznie przy użyciu suchych statystyk: równie istotną rolę w unijnym podejściu do pomocy humanitarnej i ochrony ludności odgrywa gotowość na wypadek klęsk żywiołowych i zapobieganie im. Skutki tych działań są jednak mniej widoczne. Istniejące ramy umożliwiają skuteczne współdziałanie krajów UE i sprzyjają poszanowaniu oraz przestrzeganiu międzynarodowego prawa humanitarnego.

Decyzja o ustanowieniu ECHO została podjęta w 1992 r. przez ówczesnych 12 państw członkowskich UE, gdy skala i zróżnicowanie kryzysów humanitarnych, które wystąpiły na świecie w 1991 r., uświadomiły ograniczone zdolności Europy do reagowania. Katastrofy na wielką skalę, które miały miejsce w tamtym okresie, takie jak konflikt w byłej Jugosławii, cyklon w Bangladeszu i klęska głodu w Somalii, wymagały większej koordynacji na szczeblu UE, by umożliwić szybszą i skuteczniejszą reakcję.

W 2007 r. instytucje UE i 27 państw członkowskich ówczesnej UE uzgodniło kluczowy dokument polityczny pt. „Konsensus europejski w sprawie pomocy humanitarnej”. Podkreślono w nim, że pomoc humanitarna UE nie jest narzędziem politycznym oraz potwierdzono naczelne zasady pomocy humanitarnej, a mianowicie humanitaryzm, neutralność, bezstronność i niezależność. W dokumencie tym jasno określono rolę różnych podmiotów zajmujących się pomocą humanitarną w strefach ogarniętych kryzysem, aby wzmocnić zdolność UE do niesienia pomocy.

Traktat lizboński, który wszedł w życie w dniu 1 grudnia 2009 r., wprowadził podstawę prawną dla pomocy humanitarnej UE, jak również dla strategii w zakresie ochrony ludności. Określono w nim rolę UE w zakresie lepszego zabezpieczenia przed katastrofami i zapobiegania im oraz stwierdzono, że UE powinna stosować międzynarodowe prawo humanitarne, w tym zasady bezstronności i niedyskryminacji.

Szybkie i skuteczne reagowanie

UE udziela pomocy ofiarom licznych katastrof na całym świecie. Poniżej przedstawiono niektóre przykłady najważniejszych interwencji.

- W wyniku wojny w byłej Jugosławii w 1992 r. tysiące ludzi padły ofiarą wysiedleń, głodu i traumatycznych przeżyć. UE dostarczyła potrzebującym m.in. 300 tys. ton żywności, koców, materacy i środków higienicznych.
- Osoby, które musiały uciekać ze swych domów po ludobójstwie w Rwandzie w 1994 r., otrzymały pomoc UE obejmującą m.in. pomoc medyczną, np. preparaty nawadniające i szczepionki dla dzieci. Ci, którzy zdecydowali się wrócić do zniszczonych wiosek, uzyskali niezbędne wyposażenie.
- W wyniku tsunami na Oceanie Indyjskim w 2004 r. zginęło ponad 230 tys. ludzi. Pierwsze działania UE skupiały się na zapewnieniu przetrwania tym, którzy ocalili. Długofalowe projekty obejmowały m.in. budowanie obozowisk dla ludzi pozbawionych dachu nad głową, finansowanie pracowników udzielających pomocy medycznej czy zakup łodzi rybackich w celu przywrócenia źródeł utrzymania.
- W 2012 r. UE udzieliła pomocy milionom ludzi w Sahelu, jednym z najbardziej zagrożonych regionów świata. Od tego czasu UE zwiększyła pomoc humanitarną na tym obszarze do ponad 507 mln euro. Poza pomocą doraźną Unia dąży także do tego, by bezpieczeństwo żywnościowe zostało uznane za problem strukturalny, podkreślając kluczową rolę tego zagadnienia w zwalczaniu ubóstwa. Od 2010 r. UE udzieliła wsparcia ponad 100 mln osób, które padły ofiarą utrzymującego się głodu i braku bezpieczeństwa żywnościowego.
- Od momentu wybuchu wojny domowej w **Sudanie Południowym** w 2013 r. ponad 2 mln osób opuściło swe domy, a ponad pół miliona z nich znalazło schronienie w sąsiednich krajach. Około jedna trzecia całości pomocy humanitarnej udzielonej dotychczas Sudanowi

- Południowemu została sfinansowana przez UE, która wraz ze swoimi partnerami, zapewniła ponad dwóm milionom ludzi żywność i odżywkę, opiekę zdrowotną, wodę i infrastrukturę sanitarną, schronienia i ochronę.
- Po katastrofalnych powodziach na Bałkanach w 2014 r. uruchomiono unijny mechanizm ochrony ludności, a 23 państwa członkowskie wysłały pracowników humanitarnych, helikoptery ratownicze i ewakuacyjne, łodzie motorowe, generatory elektryczne, worki z piaskiem, namioty, koce i pakiety pomocy humanitarnej.
 - Od wybuchu wojny we wschodniej Ukrainie w kwietniu 2014 r. UE przeznaczyła ponad 223 mln euro na pomoc humanitarną i pomoc na szybką odbudowę dla ponad 1,3 mln osób wewnętrznie przesiedlonych (IDP) na Ukrainie, ponad 900 tys. uchodźców w krajach sąsiadujących i setek tysięcy osób nadal zamieszkujących strefę konfliktu. W ramach tej pomocy dostarcza się pomoc żywnościową, bony w gotówce, lekarstwa, mobilne kliniki, schronienia, ochronę, sprzęt ułatwiający przetrwanie w warunkach zimowych, odzież i wodę.
 - Konflikt w Syrii spowodował największy kryzys humanitarny na świecie od czasów drugiej wojny światowej. Zapotrzebowanie na pomoc humanitarną wciąż wzrasta, trwają wysiedlenia ludności, a całe pokolenie dzieci jest narażone na wojnę i przemoc i w coraz większym stopniu pozbawione podstawowych usług, edukacji i ochrony. **UE jest liderem międzynarodowych działań humanitarnych podejmowanych w odpowiedzi na ten kryzys. Przeznaczono ponad 4,2 mld euro na pomoc doraźną i odbudowę Syrii oraz dla uchodźców i przyjmujących ich społeczności w państwach sąsiadujących – w Libanie, Jordanii, Iraku, Turcji i Egipcie.**
 - UE szybko zareagowała na największą i najbardziej złożoną epidemię eboli, z jaką mieliśmy do tej pory do czynienia. Uruchomiono wszystkie zasoby polityczne, finansowe i naukowe, aby pomóc w powstrzymaniu i kontroli wirusa ebola, leczeniu zakażeń i ostatecznym zwalczeniu tej choroby. Udostępniono pomoc finansową w kwocie ponad 1,8 mld euro, aby powstrzymać epidemię choroby w Afryce Zachodniej.

Ratowanie ludzkiego życia dzięki zapobieganiu katastrofom

Działania UE odbywają się zarówno na terytoriach państw członkowskich, jak i poza nimi. Udało się m.in. osiągnąć skuteczność koordynacji na szczeblu europejskim, jak i z powodzeniem przeszkolić lokalnych ekspertów w innych częściach świata.

- UE opracowała szereg systemów wczesnego ostrzegania, w tym internetową platformę Meteoalarm oraz globalny system ostrzegania o katastrofach i koordynacji – nieprzerwanie działający system gromadzenia danych i ostrzegania. UE zainwestowała również w systemy ostrzegające przed konkretnymi zagrożeniami i służące do ich wykrywania. Powstały m.in. systemy dotyczące trzęsień ziemi, powodzi, pożarów lasów i tsunami.
- Dzięki unijnym inwestycjom w technologie pozwalające zapobiegać katastrofom oraz łagodzić ich skutki, jak również ścisłej współpracy z innymi partnerami udało się stworzyć europejski system informacji o pożarach lasów oraz europejski system ostrzegania przed zagrożeniami powodziowymi.

PRZYKŁAD

Ukraina: pomoc dla osób najbardziej potrzebujących

W wyniku walk między grupami zbrojnymi i siłami rządowymi we wschodniej Ukrainie, które rozpoczęły się w kwietniu 2014 r., miliony obywateli Ukrainy potrzebują pomocy humanitarnej. Miliony osób zostały zmuszone do opuszczenia swoich domów i stały się bardziej narażone na niebezpieczeństwo. W lipcu 2015 r. ponad 1,38 mln osób było zarejestrowanych jako osoby wewnętrznie przesiedlone. Ponad 920 tys. uciekło do sąsiednich krajów. Osoby te, jak również ludzie nadal mieszkający w strefach ogarniętych walkami, wciąż borykają się z brakami żywności, opieki zdrowotnej, podstawowych artykułów gospodarstwa domowego i schronienia oraz ponoszą psychiczne konsekwencje konfliktu. Występują też alarmujące niedobory leków.

W lipcu 2015 r. Unia Europejska i jej państwa członkowskie przeznaczyły ponad 223 mln euro na pomoc humanitarną i na szybką odbudowę dla ludności najbardziej dotkniętej konfliktem.

Do lipca 2015 r. tylko samo ECHO przekazało ponad 41 mln euro na pomoc w sytuacji nadzwyczajnej, z czego 55 proc. przeznaczono dla osób najbardziej narażonych na niebezpieczeństwo na obszarach, które nie są kontrolowane przez rząd, w tym dla gospodarstw domowych prowadzonych przez kobiety oraz dla ludzi starszych, dzieci i niepełnosprawnych. Projekty realizowane w 2015 r. z funduszy własnych ECHO bezpośrednio pomogły ponad 460 tys. obywateli Ukrainy. Spośród tych osób 175 tys. (38 proc.) stanowiły dzieci w wieku poniżej 17 lat, a ponad 77 tys. osób (16 proc.) miało ponad 50 lat.

Oprócz pomocy finansowej w ramach unijnego mechanizmu ochrony ludności uruchomiono także pomoc materialną. Komisja Europejska współfinansuje transport pomocy humanitarnej i materiałów pomocowych. We wspólnej operacji humanitarnej w styczniu 2015 r. trzy wycarterowane przez UE samoloty towarowe i kilka samochodów ciężarowych przewiozło na Ukrainę około 85 ton koców, śpiworów, pojemników z wodą, grzejników, zestawów higienicznych i ciepłych ubrań, które zostały

dostarczone przez wiele państw członkowskich i organizacji humanitarnych.

Komisja udziela pomocy również uchodźcom ukraińskim na Białorusi i w Rosji za pośrednictwem stowarzyszeń Czerwonego Krzyża w tych krajach.

PRZYKŁAD

Syria: największy kryzys humanitarny na świecie od czasów drugiej wojny światowej

Od czasu brutalnego stłumienia protestów w Syrii w marcu 2011 r. konflikt przekształcił się w pełnoprawną wojnę mającą poważne konsekwencje humanitarne w Syrii i w państwach sąsiadujących.

Setki tysięcy ludzi straciły życie w konflikcie, a połowa ludności została zmuszona do ucieczki, by szukać schronienia w bezpieczniejszych miejscach. Ponad 4 mln osób zbiegło do sąsiednich krajów, natomiast 7,6 mln zostało przesiedlonych wewnątrz kraju.

Sytuacja uległa dalszemu pogorszeniu, powodując największy kryzys humanitarny i zagrożenie dla bezpieczeństwa na świecie. Pomocy potrzebuje 12,2 mln osób w Syrii. Aż 4,8 mln ludzi żyje na obszarach, do których trudno dotrzeć pracownikom humanitarnym, a ponad 400 tys. osób żyje na obszarach okupowanych.

Od początku kryzysu UE przekazała łącznie ponad 4,2 mld euro w ramach pomocy humanitarnej, rozwojowej, gospodarczej i na rzecz stabilizacji, co sprawia, że jest ona największym na świecie darczyńcą podczas kryzysu w Syrii. Pomoc humanitarna udzielana przez Komisję dotyczy najpilniejszych potrzeb najbardziej potrzebującej ludności w Syrii i w krajach ościennych. Jest to przede wszystkim żywność, woda zdatna do picia, opieka medyczna w nagłych przypadkach, schronienia, ochrona oraz gotówka lub talony.

UE nadal prowadzi międzynarodowym działaniom w reakcji na kryzys w Syrii, udzielając nieprzerwanie pomocy humanitarnej w terenie, prowadząc współpracę międzynarodową oraz lobbing na arenie międzynarodowej. UE wielokrotnie wzywała wszystkie strony konfliktu do przestrzegania międzynarodowego prawa humanitarnego, które obejmuje ochronę ludności cywilnej i zapewnienie nieograniczonego dostępu, przez linie frontu i granice, tak by umożliwić bezpieczne dostawy pomocy humanitarnej i opiekę medyczną dla wszystkich potrzebujących.

Co najmniej co trzecie dziecko w Syrii utraciło bliskiego przyjaciela lub krewnego od początku tego konfliktu.

PRZYKŁAD

Powódzie na Bałkanach: od skomplikowanej operacji do współpracy na szczeblu europejskim

W maju 2014 r. Serbia oraz Bośnia i Hercegowina zostały dotknięte niszczycielskimi powodzią, najgorszymi od ponad stu lat. Setki tysięcy osób straciły środki utrzymania i zostały ewakuowane z domów.

Sytuacja była skomplikowana. Miasta zostały pozbawione energii elektrycznej lub bieżącej wody i musiały borykać się z niedoborem wody butelkowanej, żywności, leków i koców. Zniszczona została ważna infrastruktura na wielu obszarach dotkniętych powodzią w regionie, w tym mosty i drogi, jak również placówki zdrowia i oświaty. Szacuje się, że w wyniku powodzi, lawin błotnych i osuwisk ucierpiały ponad trzy miliony ludzi w Bośni i Hercegowinie oraz w Serbii.

Uruchomiono **unijny mechanizm ochrony ludności**, co zaowocowało propozycjami pomocy z 23 państw członkowskich. Pomoc rzeczowa obejmowała helikoptery ratownicze i ewakuacyjne, łodzie motorowe, generatory

elektryczne, worki z piaskiem, namioty, koce i pakiety pomocy humanitarnej. Do dwóch krajów dotkniętych powodzią wysłano także 800 pracowników humanitarnych. Ponadto dwa unijne zespoły ochrony ludności udały się na miejsce, aby pomóc w koordynacji działań pomocowych i wspierać operacje ratunkowe. Uratowano ponad 1 700 osób w samej tylko Bośni i Hercegowinie. Komisja Europejska współfinansowała również transport pomocy materialnej i personelu. Ponadto stworzono ponad 80 map satelitarnych służących zarówno krajom dotkniętym powodzią, jak i tym, które udzielają pomocy.

Oprócz pomocy rzeczowej przekazanej przez państwa członkowskie UE za pośrednictwem unijnego mechanizmu ochrony ludności UE przeznaczyła również 3 mln euro w postaci pomocy humanitarnej dla najuboższych grup ludności w dwóch krajach dotkniętych klęską żywiołową. Dzięki temu pół miliona ludzi otrzymało pomoc, jednak w obu państwach niezbędne jest usuwanie skutków katastrofy i odbudowa na dużą skalę.

Słoweński helikopter niesie pomoc doraźną ofiarom powodzi w Bośni i Hercegowinie w ramach unijnego mechanizmu ochrony ludności.

PRZYKŁAD

Ebola w Afryce Zachodniej: reakcja UE na najgorszą w historii epidemię

Afryka Zachodnia doświadczyła jak dotąd największej i najbardziej złożonej epidemii wirusa ebola. Pierwszy przypadek choroby został wykryty w Gwinei w marcu 2014 r. Wirus szybko rozprzestrzenił się do Liberii i Sierra Leone. Tysiące osób zostały zakażone i zmarły.

Od samego początku Unia Europejska podejmowała działania w odpowiedzi na epidemię. Uruchomiono wszystkie zasoby polityczne, finansowe i naukowe, aby pomóc w powstrzymaniu i kontroli wirusa ebola, leczeniu zakażeń i ostatecznym zwalczeniu tej choroby. Wraz z państwami członkowskimi Komisja Europejska przeznaczyła ponad 1,8 mld euro na pomoc humanitarną, długoterminową pomoc rozwojową i inwestycje w badania naukowe.

W ramach skoordynowanej reakcji UE wysłała ekspertów do krajów dotkniętych kryzysem, przekazała artykuły potrzebne w nagłych przypadkach, zapewniając także ich transport lotniczy, oraz ustanowiła system ewakuacji awaryjnej dla pracowników humanitarnych. Unijny

mechanizm ochrony ludności umożliwił państwom członkowskim wysłanie do tego regionu niezbędnych produktów i ekspertów oraz odegrał kluczową rolę w ogólnej koordynacji walki z ebolą. Dotychczas dwukrotnie wykorzystano europejską zdolność reagowania kryzysowego, w obu przypadkach w ramach europejskiej reakcji na kryzys związany z Ebolą. W tym celu, w oparciu o dotychczasowe doświadczenia, we współpracy z państwami członkowskimi powstaje pula rezerwowa zespołów medycznych – tzw. europejski korpus medyczny.

Po upływie ponad roku od wybuchu epidemii wysiłki podejmowane przez wspólnotę międzynarodową, władze lokalne oraz samych mieszkańców zaczęły przynosić efekty, ale konieczne są dalsze działania w celu trwałego zwalczenia epidemii eboli na tym obszarze.

Spoglądając w przyszłość, Komisja Europejska z coraz większym zaangażowaniem wspiera długoterminową odbudowę, finansując programy w dziedzinie opieki zdrowotnej, rolnictwa, infrastruktury, edukacji, warunków sanitarnych, stabilności makroekonomicznej i transportu.

Aby pomóc w powstrzymaniu największej w historii i najbardziej złożonej epidemii wirusa ebola w Afryce Zachodniej, UE wysłała do tego regionu niezbędne produkty i ekspertów.

Przyszłe perspektywy

Sprostanie potrzebom

UE jest liderem w dziedzinie pomocy humanitarnej na całym świecie, nie tylko jako główny darczyńca, ale również dlatego, że wyznacza standardy przestrzegania międzynarodowego prawa humanitarnego i zasad humanitarnych. Ważne jest, by mechanizmy wprowadzone na wypadek sytuacji kryzysowych nadały za wyzwaniami pojawiającymi się w coraz bardziej niestabilnym świecie i za rosnącą różnorodnością nowych potrzeb. Aby to osiągnąć, UE nieustannie stara się dostosować i ulepszyć swoje działania, tak by reagować na katastrofy skuteczniej i efektywniej.

UE uważa, że najlepiej do tego celu wykorzystywać odpowiednie zasoby dostępne na szczeblu lokalnym, w związku z tym skupia się na zwiększeniu odporności społeczności lokalnych, aby mogły one skuteczniej stawiać czoła przyszłym katastrofom.

UE będzie aktywnie uczestniczyć w dyskusjach w ramach światowego szczytu humanitarnego ONZ, który odbędzie się w maju 2016 r. w celu zwiększenia skuteczności międzynarodowego systemu pomocy humanitarnej.

Wprowadzono ambitne i innowacyjne zmiany przepisów stanowiących podstawę prawną koordynacji ochrony ludności, rozszerzając jej zadania i zakres. Głównym celem zmian jest poprawa zapobiegania i gotowości oraz zwiększenie skuteczności i spójności reakcji UE na katastrofy oraz lepsze wyeksponowanie tych działań. Przepisy wprowadzają szereg innowacyjnych instrumentów, takich jak europejska zdolność reagowania kryzysowego – pula zdolności reagowania zgłoszonych przez państwa członkowskie na rzecz wspólnych operacji ochrony ludności UE, pozostających w stałej gotowości. Ponadto Centrum Koordynacji Reagowania Kryzysowego (ERCC) zostało wskazane jako operacyjny punkt dostępu w UE dla państwa członkowskiego dotkniętego rozległą klęską żywiołową lub aktem terrorystycznym. W trakcie działań UE ERCC zajmuje się koordynacją z innymi służbami i organami Unii.

Wolontariusze pomocy UE

W 2012 r. UE podjęła inicjatywę na rzecz wolontariuszy pomocy UE, aby dać obywatelom możliwość zaangażowania się w pomoc humanitarną, jak przewidziano w Traktacie z Lizbony. W ramach tego programu do 2020 r. 4 tys. wolontariuszy ma wziąć udział w projektach humanitarnych na całym świecie. Ponadto 4 400 osób z lokalnych organizacji w krajach dotkniętych klęskami poza UE przejdzie szkolenia

Diana Tonea z Rumunii, która wyjechała na Haiti jako członek Korpusu Pomocy Humanitarnej, opisuje to doświadczenie jako „trudne, ale dające satysfakcję”.

w zakresie pomocy humanitarnej, a w internecie zostanie przedstawionych 10 tys. ofert wolontariatu.

Program wolontariatu, który jest otwarty dla obywateli Unii w wieku co najmniej 18 lat, ma na celu przyciągnięcie różnych osób, od młodych ludzi, którzy planują zawodowo zajmować się pomocą w sytuacjach kryzysowych, do doświadczonych pracowników organizacji humanitarnych.

Wolontariusze są wysyłani tam, gdzie ich umiejętności są najbardziej potrzebne. Aby przygotować się do pracy w terenie, przed wyjazdem przechodzą oni szkolenie. Bezpieczeństwo wolontariuszy na miejscu jest oczywiście absolutnym priorytetem.

W ramach szeregu przygotowawczych projektów pilotażowych przeprowadzonych w latach 2011–2014 około 300 ochotników z całej Europy udało się na obszary ogarnięte kryzysem w Afryce, Azji i Ameryce Łacińskiej, gdzie współpracowali w różnych systemach zarządzania katastrofami humanitarnymi, od planowania i opracowywania map zagrożenia powodziowego do oceny potrzeb i zarządzania informacjami. Współpracując z lokalnymi organizacjami i społecznościami, wolontariusze wnieśli wkład do projektów mających na celu lepsze przygotowanie na sytuacje kryzysowe oraz szybsze i skuteczniejsze reagowanie na klęski żywiołowe występujące na danym obszarze.

Po zakończeniu etapu pilotażowego pierwsi wolontariusze w ramach nowej inicjatywy zostaną wysłani w 2016 r.

Unijna inicjatywa „Dzieci pokoju” – dziedzictwo Nagrody Nobla

W grudniu 2012 r. Unia Europejska otrzymała Pokojową Nagrodę Nobla. Zainspirowało to UE do stworzenia inicjatywy „Dzieci pokoju”, w ramach której finansowane są projekty humanitarne zapewniające edukację dzieciom na obszarach objętych konfliktami. Od 2012 r. UE przeznacza coraz większe środki na ten program, aby pomóc najmłodszym ofiarom wojen.

Dzieci są najbardziej potrzebującymi ofiarami konfliktów zbrojnych. Dziewięćdziesiąt procent ofiar wojen to cywile, a połowa z nich to dzieci. Siedem milionów dzieci jest uchodźcami, a ponad 13 mln dzieci zostało przesiedlonych na terenie własnego kraju z powodu konfliktu. Ponad 28 mln dzieci zostało pozbawionych możliwości edukacji. Jednym z priorytetów pomocy dzieciom dotkniętym konfliktami i ochrony takich dzieci jest inwestowanie w dostęp do szkół, bezpieczne środowisko edukacyjne i wsparcie psychospołeczne, aby dzieci mogły uporać się z traumatycznymi doświadczeniami z czasu wojny.

Za pośrednictwem projektów finansowanych przez Unię Europejską i realizowanych przez partnerskie organizacje humanitarne unijna inicjatywa „Dzieci pokoju” dotarła do tej pory do około 270 tys. dziewcząt i chłopców w 19 krajach na całym świecie. Dotychczas z programu skorzystały dzieci z Pakistanu, Demokratycznej Republiki Konga, Etiopii, syryjskich uchodźców w Iraku, Sudanu Południowego, Czadu, Republiki Środkowoafrykańskiej, Somalii, Afganistanu, Birmy, Kolumbii, Meksyku, Gwatemali, Nigru, Sudanu, Tanzanii, Turcji, Kamerunu i Ekwadoru.

Dzięki edukacji dzieci będące ofiarami konfliktów mają szansę na normalne dzieciństwo

(<http://ec.europa.eu/echo/en/what/humanitarian-aid/children-of-peace>)

Więcej informacji

- ▶ Dyrekcja Generalna ds. Pomocy Humanitarnej i Ochrony Ludności (<http://ec.europa.eu/echo/>)
- ▶ Wolontariusze pomocy UE (<http://ec.europa.eu/echo/en/what/humanitarian-aid/eu-aid-volunteers>)
- ▶ Unijna inicjatywa „Dzieci pokoju” (<http://ec.europa.eu/echo/en/what/humanitarian-aid/children-of-peace>)
- ▶ <https://www.facebook.com/ec.humanitarian.aid>
- ▶ https://www.twitter.com/eu_echo/
- ▶ <https://www.flickr.com/photos/69583224@N05/>
- ▶ <http://www.youtube.com/user/HumanitarianAidECHO>
- ▶ Masz pytania na temat Unii Europejskiej? Odpowiedz na nie Europe Direct: 00 800 6 7 8 9 10 11 – (<http://europedirect.europa.eu>)

